

Pojasnil je vse v kratkih besedah: da je umrl nekje berač, ki je vedel, kdo je umoril trgovca, ker je bil poleg. Morilec — mestni potepin — mu je dal nekaj denarja, da bi molčal. Ko je ležal prosjak na smrtni postelji, ga je to tako peklo, da je poklical duhovnika ter se mu izpovedal, a naznanil tudi županu.

Zaplotnika so izpustili, pravega morilca pa prijeli.

Vsa družina je pokleknila pred podobo Matere božje in molila, ker se je tako srečno vse izšlo. Več ljudij se je nabralo pred kapelico, ki so začudeno gledali Zaplotnika.

Ko so zvedeli, zakaj je prišel domov, je marsikdo hvaležno pogledal proti nebu, kajti vedeli so vsi, kako so prosili Zaplotnikovi Marijo, da bi jim pomagala.

To je tudi storila.

Prosila je svojega Sina, da je rešil ob beračevi smrti nedolžnega človeka. Lahko bi bil berač živel še dvajest let, a uboga družina bi bila znabiti uničena.

Vsak večer so prihajali sedaj Zaplotnikovi k kapelici ter se zahvaljevali Materi božji.

Nje so posnemali tudi drugi ljudje.

In kadar se vsako leto vrne majnik, spominja se Zaplotnik hvaležno svoje rešitve s tem, da popravi in okraši kapelico ter se hodi zvečer priporočat in zahvaljevat dobrotljivi Majnikovi kraljici.

Slavko Slavič.

Prve hlače.

Ozebkov Andrejček je vsako leto zelo težko čakal pirhov. Vednoinvedno je izpraševal, kdaj bo vendar prišla Velika noč. Posebno lansko leto ni mogel pričakati velike sobote.

Dva dni poprej so bili namreč mati v mestu, kjer so mu kupili prve hlače. Iskali so jih po več prodajalnah, kajti takih, kakršne bi bile za Andrejčka pripravne, ni bilo izlepa najti. Slučajno so pa le naleteli na majhne z širokima hlačnicama. Pa so morali doma še gledati,

da jih ni razklal na dvoje, ko jih je pomeril. Sedaj si pa mislite junaka, kakršen je bil Ozebkov Andrejček!

Vtaknil je roki v žep, pomaknil kučmo malo nazaj in hajdi na vas. Vse ga je gledalo in marsikateri izmed njegovih ubožnejših vrstnikov si je mislil: „Da bi še meni kupili take!“

Pa Andrejček se je hotel tudi postaviti, da je močan in da nima zastonj hlač.

Ponirčkov Šimen, ki je bil dve leti starejši kot on, mu je nastavil dolgo palico, da bi bil kmalu padel.

Andrejček ga pomeri od nog do glave, češ, koliko te pa je, ter pograbi palico, da bi mu jo vzel.

A Šimen je bil pripravljen na napad in ni je hotel izpustiti. Andrejček pa tudi ni odjenjal. Nekaj časa sta se prerivala semtertja, a Šimnu se je menda zdelo že odveč, zato je naenkrat spustil palico.

Andrejček pa je ravno močno potegnil, a ker je nasprotna sila odjenjala, se je prevrnil, kakor je bil dolg in širok v obcestno blato. Vsi, ki so ju opazovali, so se začeli smejati, le Andrejček se je držal resno in gledal, če so hlače še cele. Videč, da so samo malo blatne, se je jel še sam smejati. Vendar ga je bilo malo sram, ker se je tako osramotil. A vendar je še vse popoldne skakal okoli in posedal po tleh.

Ko je proti večeru šel domov, se mu je zdelo, da hlače niso več nove. No, mati so ga takoj prijeli, kje se je valjal. Moral je nove hlače spet sleči in obleči one grde stare, ki so mu jih mati naredili iz domačega platna in jih dali barvat. Vedno jih je potem često nadlegoval, kdaj bo spet oblekel nove hlače. Ker ni prej miroval, so mu obljubili, da takrat, ko bo šel k božjemu grobu.

In res je dobil takoj v soboto zjutraj nove hlače. Popoludne bi bil moral iti pa k božjemu grobu, pa je prišlo drugače.

S Pavlinovim Janezkom sta se zmenila, da gresta trgat rože na holm za vasjo. Takoj po kosilu sta jo mahnila tja. Nabrala sta veliko rož, ter šla spet proti domu. Ko sta bila že blizu vznožja holmca, jima pride na misel, da bi se skušala, kdo bo prej v dnu.

Štela sta do tri, potem pa vdrla navzdol, kolikor je kdo mogel. Pa Andrejček je moral biti že pretežak, kajti noge so mu opešale in zvalil se je na tla. Ker ni mogel hitro vstati, se je zadržal po hlačah, ker je bilo dosti strmo in gladko. Janezek ga je spodaj že čakal in se mu smejal. Nekaj sredi pota je Andrejček slišal pod seboj: „Resk, resk!“

Šele na vznožju je videl, kakšen je bil ta „resk“. Hlače so bile zadaj raztrgane in vse umazane.

Božjega groba pa Andrejček to leto ni videl. To mu je bilo žal! Pa pomagati si ni mogel, kajti z raztrganimi hlačami ni smel iti v cerkev.

Sedaj mu pa mati ne kupijo več tako lepih hlač, ampak one raskave in trde, o katerih pravijo, da so iz lesa... Večkrat mu pa obetajo, da mu bodo kupili — saj vam ne upam povedati! Gotovo bi se prestrašili! No pa vendar — pravijo, da take, kakršne nosi tisti pošastni hudobni duh, ker jih mnogo raztrga, ko se plazi po svetu in pase izgubljene duše.

No pa ta bi gotovo Andrejčku ne storil nič zalega, ker bi mu njegov angel varuh ne pustil. Saj drugače je priden, samo razposajen je, kar ga pa tudi mine, ko pride čas za to.

Slavko Slavič.

V prvi spomladi.

Tempo di marcia.

P. Angelik Hribar.

f *p*

1. Ho-la-dri - ja, ho-la-dra, k nam pomlad je
2. Zim-ski je od - be-žal čas, vr-nil se po-
3. Pti-čki k nam pri - spe-li so, ra-do-stno za-

f *p*